במר:

לעיל מג. [וש"כ], ב) חולין לו: וש"ג, ג) לעיל ב:, ד) חוליז לח:.

וסייק, גם נשל כבי, וז) וזורין לוז:, ל) ת"כ ויקרא נדבה סוף פ"ו וסופ"ז וספ"ט, ו) מנחות כא.,

ני׳ ספרי קורח קיח. פנחס קמג, ה) לעיל ג., ע) שם:,

ירוש' קידושין פ"א ה"ה, ל) ירוש' קידושין פ"א ה"ה, ל) יבמות ז. כריתות ב., () עי' ספרי פנחס שם, (מ) לעיל מה:

לעזי רש"י

קרבוניא"ש קרבונידי"ש. חתיכות בשר צלויות על

בד א מיי׳ פי״ח מהל׳ פסה״מ נו א מייי פייח מהכני פסה"מ הלכה טו: בח ב מיי פייח מהלי טומאת אוכלין הל' ט ופ"ו מהלי אסורי מזבח הל' ח: בש ג מייי פ"ד מהלי מעה"ק

הלכה יא: הנכה ית: ס ד מיי פ"ו מהלכות מעה"ק הלכה ד: סא ה מיי פט"ו מהלי פסה"מ הלכה ד: ו מיי׳ שם הלכה ה:

תורה אור השלם

1. זְהַבְּשֶׁר אֲשֶׁר יִגּע בְּכְל טְמֵא לא יַאָבל בָּאַשׁ יִשְׁרָף וְהַבְּשֶׁר בָל טָהור יאבל בָּשָׁר: ויקרא ז, יט זְהַנָּפָשׁ אֲשֶׁר תֹאבַל בָּשֶׂר.

מזבח השלמים אשר ליהוה מוְבָּח הָשְׁלְמִים אֲשֶׁר לִיהְוֹה הַחָּוֹא מֵעְמֶיהָ: ויִּנְרְאָה הַנָּפָשׁ הַהוֹא מֵעְמֶיהָ: ויִּנְרְא הַרָּא הַ בּוֹ לְבְרָבוֹי וְרָחְץ בְּמִים הַמְטִיר הַבַּהן אֶת הָבּל הָמְטִיר הבהַן אֶת הָבל הָמֶוְבָּחָה עִלְה אִשה רֵיה נִיחוֹת ַּדְּמַּןְּשַׁ, יי ... לִידּוְּדָּה: ויקרא א, ט יַשְרָאל אָת קְדְשַׁי בְּנֵי יִשְרָאל אַת אֲשָׁר יְרִימוּ ליהוה: ויקרא כב, טו

מוסף רש"י אחת לכלל. ההיא דאל הקדשים שכלל את הכל, ואחת מן השתים לפרט. ומדה זו נדרשת בתו"כ בתחלת הספר דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כו' כילד והנפש אשר מאכל מבשר זבת השלמים וגו' אשר חאכל נמשר זכה השלומים זגר והר הלא שלומי בגר לכל כל הקדשים היי והלא שלומים בכלל כל הקדשים היי הלאו להקיש אליהם, מה שלמים מיוחדין קדשי מובח אף כל שקדש ודקר הבית שאין תייבין עליהן מדשי בדקר הבית שאין תייבין עליהן מושום טומולה. מאון מרומים בכלל ופרט אואין בכלל את מה שפרטי, שלמים היים אואין ברלל את מה שפרטי, שלמים אוא ברלל היים אואין ברלל את מה שפרטי, שלמים אואין ברלל את מה שהברטי, שלמים אואין ברלל את מהוא את איו מידי אחרינא לא. משום חין מידי מחרימה לת, משום מדמר מתוחקון זה מזה בשני טנינים, וברן מפורש במתחות בפרק כל המחות באות מלה דהיכה דהיכה דהיכה בפרט מרוחק מן הכלל נידון במדה זו ללמד על הכלל וכר: וא"ח מה בין זו למדת על ושרט וכלל שחסה דן זו למדת כלל ושרט וכלל שחסה דן זו למדת כלל ושרט וכלל שחסה דן מדת המדיבה במדיבה מדיבה במדיבה מחות בין מהדיבה למדת כלל ושרט וכלל שחסה דן מדת המדיבה במדיבה משום ביי מנוסם ביי מחות ביי מדיבה מחות ביי מרוח ביי מחות ביי מחו כעין הפרט, הרבה יש, שמדת כעין שרין מפר ט, הי בי ש, פתדת כעין הפרט באה להוסיף על הפרט בכלל אחרון בברים אחרים שאין כתובין בו זוו באה לגחרים אחרים בי ווו באה להוסיף עליו, ודברים רבים למידין בהוסקף עניי, ודברים רבים כחידן במדה זו שאינן באין במדח כעין הפרט, כגון בהבערה שאט אומרים לחלק יצאתה ובמדה זו היא באה הבערה בכלל היחה ולמה יצאה להקיש אליה ולגלות על כל הכלל שכשם שחייב על הבערה בפני הככל שכשם שחייב על כל הצב הכעדה בפני עלמה כך חייב על כל הצ מלחכה שכלל בפני עלמו (שבועות הדרא. זוג (מגילהסד. ועי עירובין לד.) והבשר. והכשר כל טהור יקכל וגור וי"ו יחירה, לרצות עלים ולבונה של קודש לטומאה, וקאי וכפונה של קודש נטומחה, וקחי אדלעיל והבטר אשר יגע בכל ממא אדלעיל והבשר (פטחים הה.) או: האי והבשר ימירה הוא דהא לישל והבשר ימירה הוא דהא לישל דקרא בבשר משמעי: לרבות עצים ולבונה. לקבל מומאא אוכלין (חודין דו:). דמיבת הקדב מומחם מכשכתן לשינהו אוכלה ואנ"ה ללחו בני אכילה ניההו ולעיד לד. ובעי"ז חודין דג... הא דעלי המערכה מקבלים טומאה מדרבן המערכה מקבים טומהה מדרכק היא משום חיצת הקדש וקרא אסמכתא בעלמא דהא ענים בעלמא לא מקבלי טומאה (מנחות בא. קב:) לשם זבח. לשם מה שהוקדש (דעיר ב:) לשם זובח. שהוקדם (ועיר ב:) דשם זובח.
שלרין לאומנו ע"מ שימכפר גו הא לשם חולין כשר ואינו מרלה. וכי אמר רב נמי כשרה ואינה
בעלו ולא שתכפר גו אחר (ועשה בי מא לשם חולין כשר ואינו מרלה. וכי אמר רב נמי כשרה בערה ואינה
בעלו ולא שתכפר גו אחר (ועשה לינו)
בהקב"ה שאמר (ועשה לינו)
בהקב"ה שאמר (ועשה לינו)
בהן בי משומט: לשם אשים. להקטירם, ולא לעשומט ללי על המובח קרבוני"ש בלע"ו: לשם ריח. לאפוקי אינרים שללאן והעלן דשוב אין
בהן ריח: לשם בי לשים אשים. להקטירם, ולא לעשומט ללי על המובח קרבוני"ש בלע"ו: לשם ריח. לאפוקי אינרים שללאן והעלן דשוב אין
בהן ריח: לשם הנחם רול הסכור בשחיטתן לשתו בתמבדם טעמא ואיל אמנו ב"ד דלא לימא לשמן כי (דעיר ב:) כבבא. כוויה
שהוא תנאי ב"ד. ששחטו מהם ולא זכירו בשחיטתן לשתו בתמבדם טעמא ואיל אמנו ב"ד דלא לימא לשמן כי (דעיר ב:) כבבא. כוויה

אחת לכלל ואחת לפרט. לאו כלל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן אלא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא כדדרשינן עלה כבו בפ"ק דיבמות (דף ז.) ומרבינן כל קדשי מזבח וממעטינן קדשי בדק הבית וא"ת קדשי בדק הבית נמיכיו חיפוק לי

מיקרב מי דדרשי׳ כרו בכשר ליקרב וי"ל דהוה אמינא כי בעינן כשר ליקרב הני מילי בקדשי מזבח וא"ת הא דאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כה:) כל טהור יאכל בשר הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה כו׳ למעוטי בשר לפני זריקה תיפוק ליה מיקרב דדרשינן לעיל בכשר ליקרב הא כילד יש לו מתירין משיקרבו מתירין כו' וי"ל דלריכי דאי כתב רחמנה כל טהור ולה כתב יקרב הוה אמינא דקודם זריקה חשיב ניתר לטהורים כיון דיכול לזרוק לכתחילה ולא הוה ממעטי׳ אלא טמא לפני זריהה לן בהן ויולא ועוד אילטריך יקרב לאין לו מתירין משיקדש בכלי ואי כתב רחמנא יקרב ולא כתב כל טהור הוה אמינא אפילו פיגולין ונותרות ולא הוה אמינא מזבח השלמים מיעוט אי לאו קרא דניתר לטהורים: אבל בשומאת הגות דברי הכל אינו לוקה. ול"מ וסל כו אמרינן לעיל שלש כריתות בשלמים חד לדברים שאינן נאכלין בו לכל הפחות תפשוט דר' יוחנן דאמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ועוד תניא כחו במעילה (דף י.) גבי לבונה וחייבים עליה משום

פיגול כמו ונותר וטמא וי"ל דדוקא מלקות קאמר דאינו לוקה דלא איתרבו אלא לענין כרת ומיהו לא משמע הכי מדקאמר כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע קרינן ביה וטומאתו עליו משמע דאיירי נמי לענין כרת: מחלוקת במומאת בשר. פלוגתא דהכא בין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא לא שייכא לפלוגתא דרבי יוחנן ור"ל דטמא שאכל בשר קדש לפני זריקה בפ׳ כל הפסולין (לעיל דף לד.) ובין לאביי ובין לרבא דהתם יש ליישב. וק"ל:

שצלאןוהעלן דלאידאמר רב יהודה אמר רב

נאכלין ולרבי שמעון דאמר דברים שאין נאכלין אין חִייבין עליהם משום פומאה לאיתויי מאי לאיתויי "חמאות הפנימיות ם"ד אמינא הואיל ∂ואמר רבי שמעון כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול משום מומאה נמי לא ליחייב קמ"ל: נומי ר' שמעון מחייב את שדרכו לאכול כו': איתמר רבי יוחנן וריש לקיש רבי אלעזר ורבי יוםי ברבי חנינא חד מהאי זוזא יו וחד מהאי זוזא חד אמר מחלוקת במומאת בשר אבל במומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ב מאי מעמא כיון דקרינא ביה יוהבשר אשר יגע בכל ממא קרינן ביה יוטומאתו עליו רב טביומי מתני הכי רב כהנא מתני הכים חד מהאי זוזא וחד מהאי זוזא אסיפא חד אמר מחלוקת במומאת הגוף אבל במומאת בשר דברי הכל לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו אמר רבא מסתברא כמ"ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מאי מעמא כיון דלא קרינא ביה ומומאתו עליו ונכרתה לא קריגן ביה והבשר אשר יגע בכל ממא לא יאכל יוהאמר מר והבשר בכל ממא לא יאכל יוהאמר מר ילרבות עצים ולבונה לפוסלה יו בעלמא: בתני לשם ששה דברים הזבח נזבח ילשם זכח לשם זוכח לשם השם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח והחטאת והאשם לשם חטא אמר רבי יוםי אף הו מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין שאין המחשבה הולכת יאלא אחר העובד: גבו' אמר רב יהודה אמר רב יעולה לשם עולה לאפוקי לשם שלמים דלא אשים וו לשם אשים לאפוקי כבבא יו דלא ריח לשם ריח לאפוקי אברים

יאברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח ניחוח "לשם הנחת רוח לה' לשם מי שאמר והיה העולם אמררב יהודה אמררב יחמאת ששחמה לשם עולה פסולה לשם חולין כשרה ∞אמר ר' אלעזר ₪ מ"מ דרב ∙ולא יחללו את קדשי בני ישראל קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים: מתיב רבה אמר רבי יוםי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי ב"ד מעמא שלא היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול א"ל אביי דלמא לא היה₪ כלל כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצה א"ר אלעזר הומאת ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה יכדבעא מיניה שמואל מרב הונא

אחת לכלל ואחת לפרט. לדרוש דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עלמו יו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא יאוהנפש אשר תאכל בשר [מזבח השלמים] (ויקרא ז) והלא שלמים בכלל כל הקדשים היו יבו ולמה ילאו להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מובח אף כל קדשי מזבח (בכלל כל הקדשים אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לדברים שאינז

וטומאתו עליו (שם כב) כל הקדשים בכלל): לדברים שחינן נחכלין. כגון עלים ולבונה שאינן ראויים לאכילה אם אכל מהם בטומאת הגוף חייב כרבנן דמתניתין: ולר"ש. דמתני': חד מהחי זווא. אמרי חדא מילתא ואינך תרי חדא מילתא: חד אמר. חד מהאי זוזא אמר מחלוקת שנחלקו חכמים על רבי שמעון יושחייב: בטומחם בשר. אם אכלן לעצים ולבונה טמאין לוקה משום לאו דוהבשר אשר יגע בכל טמא וגו' (ויקרא ז) דאמר מר (חולין דף לו:) והבשר יתירא לרבות עלים ולבונה: אבל בטומאם הגוף. והן טהורים

פחמים. שינויי נוסחאות א] ל"ל זווא (ש"מ). וכן ככל העמוד. וכ"ה ברש"י ד"ו. ובכי"ל (ופירושו זוגות כדמיתמ ווא. (ופיניטן יוגוע כליענו בשבת קכט ע"ב). והריעב"ץ גרס כלפנינו זוזא, ופי' דהוא כמו זוגא דז' וג' מתחלפים. וברש"י כי"פ זוגא: ב] בש"מ וכתה"י נוסף אמר רבא מסתברא כמ"ד לוטף אבו דבא מטובו א כבי ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו. נדלקמן: גן מינת הכי נמחק (ש"מ): דן 5"ל לפסולא (*ש"מ): דברי הכל אינו לוקה דלא איתרבו בה: הכי גרסינן ליון דקרינן ביה והבשר אשר יגע וגו' קרינא ביה ה] ל"ל שמעתי שאף מי (ש"מ): ו] ל"ל אשה וכ"ה בכל כתה"י: ועומחתו עליו ונכרתה. כלומר כיון . י] יש גורסיס גבבא (רמב"ן עה"ת, דבטומאת בשר אמרי רבנן לוקה אעלים ולבונה בטומאת הגוף נמי אית להו יאן פעמה כלבר יצא (בייי):

אן ליל כיצד והנפש (ישיח):

כן היו, אל הקרשים אשר
יקרישו בני ישראל [לה' (שיח)]

בכלל, ולמה יצאו וכר להקרשים
בכלל, ולמה יצאו וכר לכ"ל
(וונה שבפוגריים להלן (מומק).

ועי כרימות ב ע"ל וינמות ו ע"ל
(צ"ק): יגן ליל לומר שחייב
(צ"ק): יגן ליל לומר שחייב דלוקה דהא גבי הדדי כתיבי: אסיפא. אמילתיה דר"ש והכי אמרינן מחלוקת דרבי שמעון אדרבנן דלא לקי בטומאת הגוף דלא רבי רחמנא אבל בטומאת עלמן דרבינהו קרא דברי הכל לוקה: (ש"מ): יד] שישחוט (ש"מ): מו] הוה אמר (*ש"מ): מו] נ"ל השם (ש"מ): יו] נ"ל ריה (*ש"מ): כיון דלא קרינן בהו. בעלים ולבונה לרבי שמעון וטומאתו עליו דטומאת הגוף לא קרינן בהו והבשר אשר יגע ח] שם איתא סוגייני (גליוו. וגו׳: לפסולה בעלמה. ומעלה דרבנן "ז רוווית ורחה": ישו בש"מ ובעריז בשיח והתרייז: ימן 50"מ, נוסף כלן דינור: דלא. כלומר שצריך שיניחנו במזבח עד שצלאנו האש לגמרי ולא יורידנו משנצלה מעט: ב] מחללן (שתכיים: באן 5"ל היא י וקרא אסמכתא בעלמא הוא והכי אמרי' בפסחים (דף כד:) דאין לוקין עליו: בותבי לשם זכח. לחפוקי בן מחלקן (שחבים). באן כ"ל שהים בן מדכת עלה שהיא ("ש"ם): בכן מיכת עלה נמק (שחבים: בכן מיכת נמי נמיק (שחבים: ברן כדרשינן לעיל בהוכשר כל"ל. וכן להלן הוכשר ליקרב כו' בהוכשר הוכשר ליקרב כו' בהוכשר שנוי קדש כגון לשם זבח אחר: לשם זובה. לאפוקי שנוי בעלים. והא ילפינן להו מקראי בפ"ק (לעיל ד:): לשם אשים לשם ריח. בגמרא מפרש לאפוקי מאי ליקרב (ש"מ): כה] גי׳ ל״ק או לן ויליף לה מקרא: לשם חטא. לשם חטאו שהוא מביאו עליו: אף מי שלא היה בלבו כו'. ששחט סתם כשר:

ליקוטים

הגוף הוא לכל הפחות תפשוט

דרי יוחנן הוא לכל הפוחדת ופשוט דרי יוחנן הוא דאמר כו' (ש"ם): בח] 5"ל תנן (ח"ו): כמ] מיכת פיגול נמחק (ח"ו). וע" מלחי"ט:

לשם ששה דברים הובח נובח. דעת תוספות במכילתין שבכל ארבע עבודות צריך כוונת ששה אובל כורות בין קטומו אחברים, וכן בשעת הקטרה צריך כוונה חוץ מכוונת הזובח דלא שייך בהקטרה. ובדיעבד אם כיון עבודות שלא לשם השם ושלא לשם אישים כו׳ כשר, דכל הנהו כוונות אינז אלא למצוה המה כותות אינן אלא למצחה ע"ש. אבל הרמב"ם העתיק רק דבשעת זביחה צריך אלו הוי כוונות ע"ש (מורעק"ה): לשם השם. בפירוש לשם השם לא בא שום דבר מבואר לא בגמ' ולא רפירש"י וז"ל הרמר"ח מוף י פ״ד דמעה״ק, לשם הזבח, ולשנ

יויקב היי באורבית באור היים בלבד, ושריח זה נחת רוח לפני השם, עכ"ל. ויש לפרש לשם השם כדאיתא בזהר דלא לימא איניש ושיקטירו לאישים, ושהקטרתו לריח בלבד, ושריח זה נחת רוח לפני השם, עכ"ל. ויש לפרש לשם השם כדאיתא בזהר דלא לימא איניש

שהוה תנהי בית דין. שישחט דו סתם

כדאמרן בפ"ק (לעיל ב:) התנו בית דין

דלא לימא לשמו דלמא אתי למימר שלא

לשמו: שחין המחשבה הולכת חלח

אחר העובד. הלכך אי הוה מוז שלא לשמו

אע"ג דבעלים אמרי לשמו לאו מידי

הוא דלאו בדידהו תליא מילתא דכתיב

המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ז):

גמ' עולה לשם עולה כו'. קרא

נקן ריים לשום משרם. לשם אשים. לאקיים או לעמות לכי לנועס לנונו אף כי שלה איה בלבו. למנו אף למן למנו למנו למנו למני ב"ד לאקיים אלא לשים האש. הנגמרא אמרו לאפוקי בכבא לא, ופירשו בו שישחטנו על מנו להעלות על גבי אש של למנו להעלות על גבי אם למנו ממות שמתכבות והולכות. ולי נראה שצריך לכרין שתאכלו האש לגמרי, לא שיצלה שם בכן סורר ומורה בכשר כיבא דאכלי גובי, ובמסכת ערובין ונכביב וניכול. ויש שגורסין שם לאפוקי גבבא דלא, שיתכוין להעלותו על גבי אש של קש ושל גביא עש לקש ושל גביא כענין ששענו כירה שהסיקוה בקש ובגבבא (מנינן על אבי אש של קש ושל גביא שש לקש ושל גביא ששל קש ושל גביא כענין ששענו כירה שהסיקוה בצו מוקר לה, ל): ריח ניחוח לשם הנחת רוח. כלומר שיתכוון בזה שיעלה אותו הריח שמעלה של העלותו על גבי אש של קש ושל גביא כענין ששנינו כירה שהסיקוה בצו אותר לא מני ביר אים של העלותו של גבי אש של קש ושל גביא כענין ששנינו בירה שהסיקוה בצו אותר לא מות להעלותו על גבי אש של קש ושל גביא כענין ששנינו בירה שהסיקוה בצו אותר לא מות להעלותו על גבי אש של העלותו של גבי אש של קש ושל גביא כענין ששנינו בירה שהסיקוה בצו העלים לא של ביר אש של העלותו של גבי אש של העלות של העלותו של גבי אש של העלות של העלות של העלותות של גבי אש של העלות העלות של העלות של העלות של העלות של העלות הע : (משכ"ן ח"ג סי לו): האש לנחת רוח להקב"ה שאמר ונעשה רצונו כמ"ש בתורת כהנים (משכ"ן ח"ג סי לו):

קדריש עולה אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא א). ואע"ג דלאו בשחיטה כתיב אשכחן ליה בשלמים גבי זביחה והקריב מזבח השלמים אשה לה' (שם ג) שתהא זביחה לשם שלמים לשם אשים לשם שם יו והאי דנקט הכא קרא דעולה משום דכתיבי כולהו גביה וגבי שלמים לא כתיב

בההוא קרא לריח יו ניחוח: לאפוקי כבבא. ע"מ לעשוחו חתיכות ללויות בגחלים קרבוניא"ש בלע"ז ודוגמתו בעירובין (דף כט:) ונייתי

הוגנא יהו דערבתא ונכביב וניכול ישו: אין בהם משום ריח. דכיון דללאן חחילה חוץ למערכה חו לא מסקי ריחא: הנחת רוח. נחת

רוח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ונעשה רלונו 0: ולא יחלנו. אין דבר אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו ₪ קדשים מחללין קדשים כדנפהא לן ולשיל ה.) דבמחשבה שלא לשמו מתחללים מושחט אותה לחטאת [ויקרא ד]: טעמא דלא היה בלבו כלל. ששחטו סחם וממילא קרב לשמו:

הא לשם חולין כשר ואינו מרלה. וכי אמר רב נמי כשרה ואינה מרלה קאמר: לשם חולין. שיודע שהיא חטאת ושחט לשם חולין

כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: משום חולין. כסבור שהם מו חולין פסולה דהיינו מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים:

שישה בוקובצת [אחת לבלל ואחת לפרש. לא כלל ופרט ממש) דהא הפרט בשלמים כמיב וכלל בפרשת אמור וא"כ היי פרט וכלל ואימרבי כל מילי אלא כיון דמרוחקים זה מזה הן אין דנין אותו בפרט וכלל אלא דרשיון כדבר שהיה [בכלל וילא מן הכלל, ללמד על הכלל כילי הי"ל היה לא מור וא"כ היי פרט והי"ל היה לי למעטי קדשי מובח אף לי מדכמיב כל איש אשר יקרב דרכזען לעיל (הף מהם בהובא ליקרב וי"ל דהוה אמינא כי בעיקן הוכש קדשי מובח אף כל קדשי כי. וא"מ למה לי למעטי קדשי מובח אף בהובא במיב היה"ב היה"ל מות הלא במוב מהוב היה"ל מות הכלל ללמד כי ובשלמים במיב הדיא אפילה, ומינייהו שמעיק דבכל הקדשים וכן הא דדבשיון לעיל באיט ניתר לטיחורים (איט) [איין חייבין עליו משום טומאה. והיה"ר יעקב מקיעון פי" דהא דקים לעיל ובלשר) [דאשר] יקרב בהובא רלא מערב שמש שמש הייט מכח האי פרט דשלמים היא נוק הלא נמוב מושה ביי לא ליחייב. וקשה דשה ביי לא ליחייב. וקשה דשמע מייב אלא דוקא באלה דוקא באפול הולבך ע"כ אשר יקרב לא בנוגע קאמת. אבל בקוטנס פי" משום דבההוא עניינא כתיב אפול המק במיב לא ליחייב. וקשה דשה שמש המיט הערב שמש ושמא הקוטנס כי"ל דגילוי מילתא היא וקוטנס פי" משום דבההוא עניינא כתיב אפיל המת מאד דההוא במשב במיב בשל המוב במוב אות היא ליחייב. וקשה דתשמע המיב בא היא ביים היא היא ניים לאון היא היא היא היא היא לא היאיים.

לענין מלקוס דבבשר ליכא ןכרסן, וה״ק כיון דקרינא ביה והבשר ןאשר יגע בכל טמא להסחייב במלקוס משום טומאס בשרן קרינא ביה וטומאסו עליו להחחייב במלקוס (דו